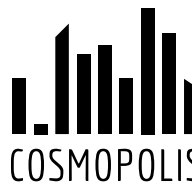
Pekárna s vůní zázvoru

Laurie Gilmorová

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Laurie Gilmorová

Pekárna s vůní zázvoru

Přeložila Michaela Melišíková

Originally published in the English language by HarperCollins*Publishers* Ltd.
under the title THE GINGERBREAD BAKERY
Copyright © Laurie Gilmore 2025

Translation © Grada Publishing a. s. 2026,
translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd.

Melissa McTernan asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Melišíková, 2026
Cover illustration © Michael Michajlov, 2026; © Depositphotos/gringoann

ISBN 978-80-271-5938-3

Pro všechny čtenáře,
kteří se už od samého začátku toužili dozvědět,
jak to s Annie a Macem dopadne.
Jdeme na to!

PRVNÍ KAPITOLA

NYNÍ

Annie Andrewsová měla s většinou lidí dobré vztahy. Byla to přátelská a společenská žena, která se v záležitostech městečka Dream Harbor velmi angažovala. Nikdy nevynechala jedinou schůzi městské rady, s velkou loajalitou podporovala místní podniky a vedla výbor absolventů místní střední školy. Když na této škole sama studovala, byla zvolena nejaktivnější studentkou a považovali ji za nejpravděpodobnější kandidátku na prezidentské křeslo. Pekárna, kterou Annie vlastnila, se těšila velké oblibě, a dokonce třikrát po sobě vyhrála soutěž o „nejkrásnější výlohu". Ráda hlídávala své neteře a synovce, při svých ranních procházkách neváhala pohladit každičkého psa, který se mihnul kolem, a svou nejlepší kamarádku, jejíž přízeň si zřejmě vysloužila díky své povaze, znala už od školky. Upřímně řečeno, Annie byla úžasná žena.

Existovala však jedna osoba, na kterou se Annie neusmívala. K jedinému člověku na téhle planetě zkrátka být milá *nemohla*.

Především proto, že nechtěla. A také proto, že dotyčného nenáviděla.

Následující tři dny však bylo jisté, že se jeho společnosti nevyhne.

„Annie," sykla Hazel a šťouchla ji do ramene. „Zase se na něj mračíš."

Opravdu se *mračila*. Na tu hloupou tvář Macaulaye Sullivana. Klidně by na něj vrhala ty své vražedné pohledy dál, dokud by se mu z toho nevznítila hlava, kdyby zrovna nebyli na brunchi, který byl Jeaniiným a Loganovým nácvikem před nácvikem, což se za normálních okolností ani nedělá, jenže Jeanie toužila po komorní oslavě jen se svatebčany, než dnes večer vypukne svatební šílenství, které se potáhne celý víkend a jehož součástí byla opravdická zkušební večeře. A kdo by nevěstě odepřel její přání? Annie zcela jistě ne. Annie byla totiž milá. Na rozdíl od některých lidí.

Mac na ni mrkl, jako by jí četl myšlenky.

„Mám námitky," vyhrkla a přerušila tak Loganovu velmi krátkou a velmi strohou děkovnou řeč, kterou si připravil pro svědka a svatebčany. Skupina se právě shromáždila kolem jednoho ze stolů v Cukrárně s vůní jahod. Vzhledem k tomu, že v jedenáct dopoledne tohohle konkrétního prosincového pátku se v cukrárně nacházelo jen minimum jiných hostů, všichni u jejich stolu bohužel zaslechli slova, která vlastně neměla v úmyslu pronést nahlas.

Logan, Jeanie, Hazel, Noah, Kira a Bennett se otočili Anniiným směrem a věnovali jí zvědavý pohled. Mac se šibalsky usmál. Annie měla co dělat, aby se nenatáhla přes stůl a toho muže neuškrtila.

„Nemyslím, že zrovna teď bys měla něco namítat," poznamenal Noah s úsměvem. Hazel ho šťouchla loktem do boku, až vyjekl.

„Podle tebe bychom se brát neměli?" zeptal se Logan se svraštělým obočím, jako by mu nešlo do hlavy, proč by sakra neměla chtít, aby si její nejlepší přítel a jeho krásná snoubenka slíbili lásku před celým městem.

„Ne! To jsem samozřejmě neměla na mysli! To není… Já jsem… O tom jsem nemluvila."

„Tak o čem jsi mluvila, *Annabelle*?" zeptal se Mac a jeho přihlouplý úsměv se ještě více rozšířil.

„To ty! Mluvila jsem o tobě!" Teď už téměř křičela, až se jejím směrem otočilo i několik hostů od jiných stolů. „Mám námitky proti tomu, abys byl součástí svatební oslavy," dodala, naklonila se k němu přes stůl, přičemž se jen těsně vyhnula talíři ulepenému od sirupu, a o něco tišším hlasem dodala: „Nevím, jak ses sem dostal. Nikdy jsi nebyl Loganův kamarád. Vždyť ty jsi ho *šikanoval*."

Mac zvedl ruce na obranu. „Zaprvé," řekl, „já ho nešikanoval. Možná jsem ho trochu dobromyslně popichoval."

„Celou druhou třídu jsi mu říkal *Strýček Donald*, jako v té dětské písničce! Pokaždé když jsi šel kolem, pokřikoval jsi na něj: ‚*Strýček Donald farmu měl…*'"

Mac zavrtěl hlavou. „Jak si můžeš tyhle blbosti vůbec pamatovat, Annie? Máš snad nějaký zápisníček, do kterého si poznamenáváš všechny prohřešky, kterých jsem se kdy dopustil?"

Annie si odfrkla. „To by se ti líbilo, kdyby mi na tobě až tak záleželo, co?!"

„No, zdá se, že tomu tak je."

„Ha! Ty jsi mi teda absolutně šumafuk, *Macaulayi*. Jenom

nechápu, proč se téhle akce vůbec účastníš… Jau! Haze, proč do mě strkáš těmi svými ostrými lokty… Jejda.“ Annie vzhlédla a uviděla Jeanie, jak se na ni dívá se slzami v očích. Zatraceně. Podařilo se jí rozbrečet nevěstu.

„Bude to takhle celý víkend? Já jenom chtěla, abychom se všichni dobře bavili.“ Jeanie popotáhla a Logan se podíval na Annie, jako by ji opravdu neváhal uškrtit, pokud ten svůj přešlap okamžitě nenapraví.

„Ne, ne, ne. Budeme se chovat slušně. Že jo, Macu?“

„Jo. Budeme úplní svatoušci. Slibuju.“ Teatrálně se pokřižoval a Annie se musela hodně ovládat, aby nenamítla, že Macovy sliby nelze brát vážně. Její přátelé nicméně stále netušili, proč Maca tak nenávidí, a ona jim to rozhodně nemínila prozradit. Navíc právě slíbila Jeanie, že se bude chovat jako dospělá žena, jíž ostatně byla. A *ona* svým slibům tedy rozhodně mínila dostát.

Pár dní to ještě vydrží. Na těch *pouhých* sedmdesát dva hodin odolá nutkání muže sedícího právě naproti ní uškrtit. Kvůli svým nejlepším přátelům se tomuhle těžkému úkolu postaví čelem. Od jejich pěti let pro ni byl Logan něco jako bratr. S Hazel byli nerozluční. A svou kamarádku Jeanie si teď Annie oblíbila stejně tak. Nechtěla jim ten svatební víkend pokazit.

„Vážně, Jeanie. Omlouvám se. Odteď si všechny komentáře týkající se Maca nechám pro sebe.“

Všichni kolem stolu, včetně Maca, se zatvářili skepticky.

„Myslím to vážně! Pro tenhle víkend odložím všechny svoje osobní pocity stranou.“

Bennett se naklonil ke Kiře a zašeptal: „Proč je vlastně na něj tak vysazená?“

Kira pokrčila rameny. „Asi mají komplikovanou minulost?“ zašeptala v odpovědi.

„Komplikovaného na tom nic není,“ ozvala se Annie. „Nemáme žádnou minulost.“

Mac sebou při těch slovech trhl a v jeho očích se mihlo něco jako výraz smutku nebo lítosti. Annie se ale jeho reakcí bůhvíjak netrápila. Ani nemohla. Ne, pokud si chtěla zachovat zdravý rozum. Vykouzlila tedy na své tváři úsměv a otočila se zpět k Jeanie.

„Není to nic složitého. Vlastně je to docela jednoduché. Dva lidé, které všichni zbožňujeme, se berou. A my,“ řekla Annie a máchla rukou kolem stolu, kde seděli jejich přátelé, „se postaráme, aby to byl ten nejlepší svatební víkend všech dob.“

„Prima,“ řekl Logan. „Protože Mac je tady jako jeden z *mých* družbů. Někteří z nás už mají druhou třídu za sebou.“

Annie se ze všech těch slov, která raději spolkla, dělalo špatně, ale překonala to. Pro své přátele. Kvůli této svatbě neřekla, že co se týče jí, o záležitosti v druhé třídě tady zdaleka nešlo. „Samozřejmě,“ řekla místo toho. „Mac je tvůj kámoš. Chápu to.“ Zvedla sklenici pomerančového džusu a všichni se k ní připojili.

„Na Logana a Jeanie.“

„Na zdraví!“

Všichni si přiťukli plastovými kelímky s džusem a Annie se ulevilo, když viděla, že se Jeanie znovu usmívá a Loganův výraz působí o něco méně vražedně. Uf. Svatební krize číslo jedna zažehnána. Jasně, byla to ona, kdo ji způsobil, ale přinejmenším se postarala o to, aby se toto téma uzavřelo.

Mac jí v tom tedy absolutně nepomohl.

Pohledem opět ulpěla na druhé straně stolu, kde seděl *on* vedle Bennetta a Kiry a něčemu se smál. Situaci jí neulehčoval ani fakt, že vypadal stále stejně dobře, jako když chodili na střední. Ne že by to tehdy přiznala.

S Macem se nikdy nekamarádila. Zkrátka k sobě nepasovali.

Přesně to mu řekla před jedenácti lety.

Ale Macovi naslouchání nikdy příliš nešlo.

DRUHÁ KAPITOLA

TENKRÁT

Na vánočních trzích v Dream Harboru Mac bezcílně bloumal mezi stánky. Do Vánoc zbýval necelý měsíc a on potřeboval sehnat nějaký dárek pro svou mámu. Nějaký *pěkný* dárek. Proč by ho neměl sehnat právě tady? Na trhy, které se pořádaly každoročně po slavnostním rozsvícení vánočního stromu, se Mac podíval naposledy jako malý kluk.

Letos byl odhodlaný koupit mámě opravdový dárek. Ve svých devatenácti si uvědomoval, že už mu žádné z těch jeho hloupých, ručně vyrobených dárků neprojdou. Pravda, jeho máma stále trvala na tom, že tu pokřivenou ozdobu ve tvaru soba, kterou jí vyrobil ve školce, na stromek pověsí, a pravděpodobně by udělala totéž, kdyby jí stejně deformovanou ozdobu vyrobil i nyní, ale podle něj bylo načase, aby se ve výběru dárků trochu pochlapil.

Bohužel se zdálo, že poslední dobou nedělal nic jiného, než že se bezcílně toulal po okolí. Ačkoli od maturity uplynulo už šest měsíců, on se z tohohle hloupého města nepohnul ani o píď, stále

bydlel ve svém dětském pokoji a stále neměl žádné vize do budoucna. Netušil ani, co bude dělat příští týden. Mac se cítil bezradný.

Zastavil se u stánku Kavárny s vůní perníčků, jejíž majitelka Dot ho přivítala se širokým úsměvem na tváři.

„Ahoj, Macaulayi. Veselé Vánoce."

Jen několika málo lidem toleroval, aby ho oslovovali celým jeho jménem, které bylo vážně příšerné. Dot byla jednou z nich. Vždy se k němu chovala laskavě, i když si to nezasloužil.

„Ahoj, Dot."

„Co ti můžu nabídnout?" zeptala se a její obrovské náušnice ve tvaru rolniček při každém pohybu její hlavy vesele zacinkaly.

„Co takhle horkou čokoládu?"

„S extra marshmallows?"

„Ano, prosím."

Jakmile mu podala červený kelímek s marshmallows a cukrovou hůlkou zapíchnutou ze strany, cítil se naprosto šíleně. Vždyť tohle pily jenom děti. A Mac se zoufale snažil přijít na to, jak se stát dospělým mužem.

Bohužel bylo velmi těžké cítit se dospělý, když mu oblečení pořád prala jeho matka.

Potřeboval se odstěhovat. Odjet pryč. Cítil, že ho tohle město čím dál víc dusí. Měl pocit, že si ho už jeho okolí zaškatulkovalo.

„Díky, Dot," zamumlal a vzal si svůj směšný nápoj s sebou, najednou vděčný za to, že všichni jeho přátelé studují mimo město a neuvidí ho, jak se tady potuluje s touhle sladkou pochoutkou.

Trochu se napil. Ta čokoláda byla každopádně vynikající. Člověk se těžko může cítit špatně, když má v ruce kelímek s takovou dobrotou.

Mac pokračoval v bloumání po trhu a každou chvíli se zastavoval u nějakého stánku s řemeslnými výrobky ve snaze najít ten správný dárek. Nebylo to úplně nezištné. Doufal, že promyšlený dárek pomůže zmírnit ránu, kterou svým rodičům uštědří tím, až jim poví o svém novém plánu. No, spíš než o plán se jednalo o jakousi obecnou představu. Myšlenku putovat někam jinam než do Dream Harboru. Jeho nedomyšlený nápad, že by mohl procestovat celou zemi, aby přišel na to, co sakra podniknout se svým životem. Domníval se, že několik měsíců o samotě v autě mu v tom pomůže.

Jeho pozornost náhle upoutala povědomá tvář.

Annabelle Andrewsová seděla při odpoledce, když měli ekonomii, vždycky před ním. Alespoň tomu tedy tak bylo vloni, než oba odmaturovali. Celý rok se snažil odolat nutkání zatahat ji za ten její hladký cop a jen občas ji šťouchl do zad gumou na konci tužky, aby se zeptal, jaký úkol mají ten den odevzdat. Ona vždy odpověděla s podrážděným povzdechem, jako by pro ni byl totálním zklamáním.

Chodil s Annie do školy od svých pěti let a ona ho nikdy neměla ráda, což, upřímně řečeno, bylo vzájemné. Annie byla klasická premiantka, takový ten typ, který prakticky prosil učitele o extra body, zatímco Mac splnil jen to, co stačilo k postoupení do dalšího ročníku. Tedy pokud se nejednalo o trénink lakrosu. Na hřišti byl více než šťastný, že ze sebe mohl vydat úplně všechno. Ne že by Annabelle Andrewsová měla zájem o sport. Nebo o lidi, kteří ho provozovali.

Ne že by ho zajímalo, co zajímá ji.

Ale teď tady byla, stále ve městě, stejně jako on. To mu připadalo zajímavé.

Seděla u pultu s cedulkou *Anniino pečivo*. Na stole měla vystavený sortiment vánočního cukroví zabaleného do svátečního celofánu. Mac sledoval, jak si nějaká postarší dvojice z nabídky vybírá a usmívající se Annie za zboží inkasuje platbu. Když si pak Maca konečně všimla, úsměv z její tváře se rychle vytratil.

„Annabelle," řekl a pokynul jí hlavou na pozdrav.

„Jsem Annie, to přece víš. Co tady vůbec děláš?"

Pokrčil rameny a litoval, že v ruce stále drží kelímek s tou hloupou čokoládou s marshmallows. „Nakupuju. Co tady děláš ty? Myslel jsem, že budeš na Harvardu nebo tak někde."

Annie se zamračila. „Nejsme v žádném filmu pro puberťáky, kde se na konci všichni rozejdou na prestižní vejšky. Mám pět sourozenců. Vážně si myslíš, že si naši můžou dovolit, abych chodila na Harvard?" Protočila panenky, jako by se bavila s idiotem – jeden z mnoha zvyků, kvůli kterým ji, jak se dalo očekávat, neměl moc v lásce.

„Tak promiň," zavrčel. „Prostě jsem nečekal, že tě tu po všech těch domácích úkolech z ekonomie uvidím prodávat *koláče*."

Annie udeřila rukama do pultu a naklonila se dopředu. Na jejích bledých tvářích se objevil lehký ruměnec, který se Macovi *vážně* ani trochu nelíbil.

„Prodejem pečiva začínám se svým podnikáním. Chodím na kurzy podnikání na místní vysoké škole a zatím prodávám sušenky přes jeden e-shop. Ale za pár let uvidíš. Bude ze mě velmi úspěšná majitelka malého obchůdku."

Ačkoli by to přiznal jen nerad, ani na vteřinu o jejím úspěchu nepochyboval.

„Páni, ty máš evidentně všechno promyšlené."

„Vlastně jo," konstatovala se samolibým úsměvem. „A co ty? Jenom se tak poflakuješ v Dream Harboru a necháváš si od mámy vařit a uklízet?"

Posměšně si odfrkl, jako by to byla absurdita, i když se tedy ve svém odhadu trefila přesně.

„Vlastně odsud po Vánocích odjíždím."

„Vážně?"

„Jo. Chystám se procestovat celou zemi." Polovičatý plán, který doposud jen tak sám pro sebe zvažoval, se zhmotnil, jakmile ta slova pronesl nahlas.

„Kam máš namířeno?"

„Jde o tu samotnou cestu, ne o cíl," řekl a okamžitě litoval, jak hloupě to znělo.

Annie povytáhla obočí, ale překvapivě mu ty stupidní řeči prominula.

„Tak co, koupíš si nějaké cukroví, nebo ne?"

„No… ale jo. Vezmu si nějaké perníčky."

Annie se na něj upřímně usmála a on na vteřinu pocítil, jako by nemohl dýchat.

„Tyhle jsou moje specialita," řekla a podala mu malý sáček. „Ochutnej jeden."

Počkala, než otevřel balíček a vyndal z něj malého perníkového panáčka s polevou a cukrovými knoflíčky. Mac mu ukousl hlavu.

Byl to pravděpodobně ten nejlepší perníček, jaký kdy jedl. Pikantní, sladký a přesně tak křupavý, jak má perníček být.

„Teda, Annie. To je vynikající."

Celá se rozzářila a on se tím perníčkem málem zadusil. Třináct let se na něj dívala, jako by byl v nejlepším případě otravou

a v nejhorším případě nepřítelem, a teď se na něj *usmívala*. Připadalo mu to přinejmenším matoucí. Což byl pravděpodobně důvod, proč řekl to, co řekl.

„Měli bychom pak spolu někam vyrazit."

Annie se přestala usmívat a zmateně se zamračila. „Vždyť my spolu nikdy nikam nechodíme."

Pokrčil rameny a snažil se předstírat lhostejnost, i když mu teď srdce bušilo tak, jako by mu na tom, jestli s ním Annie chce někam vyrazit, doopravdy *záleželo*.

„Já vím, ale nikdo jiný se ještě na vánoční prázdniny domů nevrátil. Mohli bychom dělat jeden druhému společnost, ne?" Bože, doufal, že to neznělo tak zoufale, jak se najednou cítil.

Annie jeho nabídku s našpulenými rty zvažovala. „No, *je* pravda, že Logan vyrazil na tu plavbu s babičkou a dědou, a Hazel se ještě nevrátila ze semestru v zahraničí… takže asi bychom mohli… něco podniknout…" Jeho návrh ji zřejmě zmátl stejně jako Maca samotného, ale teď už couvnout nemohl.

„Bezva, tak se sejdeme v osm v bistru?"

„Dobře, tak jo. V osm v bistru," souhlasila Annie, ale přitom mírně svraštila obočí.

„Prima. Tak zatím, Annabelle."

„Neříkej mi tak!" zavolala za ním, když odcházel. Zamával jí přes rameno a odkráčel, než si svůj souhlas s tím, že se s ním sejde, stačila rozmyslet.

Protože na společně strávený čas s dívkou, o které si vždycky myslel, že ji nemá rád, se najednou nesmírně těšil.

TŘETÍ KAPITOLA

NYNÍ

Nácvik svatebního obřadu byl nakonec větší událost, než Mac očekával. Svou hospodu na noc zanechal v péči své schopné kolegyně Amber a na Farmu s vůní jehličí dorazil přesně včas, aby tam našel nervózně vypadajícího Logana, jak se chystá projít uličkou, kterou připravili uprostřed nově zrekonstruované stodoly.

„No vida, tady ho máme," ozval se Noah a srdečně poplácal Maca po zádech, když se připojil ke skupině ženichových kamarádů.

„Promiňte, že jdu pozdě." Mac hodil bundu na nejbližší židli.

„To je v pohodě," řekl Logan. „Stejně se tamhle ještě domlouvají." Ukázal na místo, kde byla Jeanie obklopená družičkami, které živě diskutovaly o načasování, hudbě a pořadí, v jakém kdo bude svatební uličkou procházet.

Annie zachytila jeho pohled a přimhouřila oči.

Bože, ta ženská ho nikdy nenechá na pokoji. Jak dlouho se bude muset kát za hříchy, které spáchal, když mu bylo devatenáct?

Mrkl na ni, jen aby viděl, jak jí tváře hněvem zrudly, než od něj odvrátila pozornost a zaměřila ji na Kiru, která vysvětlovala, jak to bude v ten velký den vypadat. Musel uznat, že Kira odvedla skvělou práci. Ve staré stodole to už teď vypadalo úžasně. Skutečnost, že měla střechu, byla velkým zlepšením, ale Kiře se celý ten prostor podařilo úplně proměnit. Stodola teď byla dostatečně velká, aby do jedné poloviny mohli umístit řadu bílých židlí vedoucích k provizornímu oltáři a do druhé poloviny stoly a židle na hostinu.

Do neděle jim zbývalo udělat ještě hodně práce, ale vypadalo to dobře. Samozřejmě že kdyby se Mac někdy měl ženit, byl by raději, aby obřad proběhl jednoduše na radnici. Soudě podle výrazu na Loganově bledé tváři, cítil to podobně i ženich.

„Jsi nadšením bez sebe?" zeptal se ho Mac.

„Z toho, že si vezmu Jeanie? To jo. Ale z toho, že tady budu přede všemi stát? Ne, to fakt nejsem."

Mac se zasmál. „Hlavně nepopleť jméno a budeš v cajku."

Logan se na něj vyděšeně podíval. „Jak tě napadlo něco takového vůbec říct?"

„To byl vtip! Bude to v pohodě!"

„Všechno se povede na jedničku," přidal se Noah. „Je to jenom pár slov, která musíš odříkat."

„To říká ten, kdo se tomuhle vyhnul," zamumlal Logan.

Noah se usmál. „Holt jsem se nemohl dočkat, až si Hazel vezmu," řekl s pokrčením ramen. „Co k tomu dodat?"

V tu chvíli Mac vážně litoval, že si na tuhle svatbu nenašel nějaký doprovod. Zdálo se, že zatímco on každý večer roznášel pití, všichni v jeho životě měli partnera.

„Holky jsou asi připravené pustit se do akce," usoudil Bennett,

když se Kira postavila na konec uličky. Nejen že jí patřila stodola, ale byla také svatební koordinátorkou. Na poslední schůzi městské rady se mluvilo o tom, že se do plánování akcí vrhla po hlavě a se vším všudy. A samozřejmě také do prodeje vánočních stromků, který ale probíhal jenom jeden měsíc v roce.

„Dobře, takhle to bude probíhat…"

Mac pokynům nevěnoval příliš pozornosti. Jak těžké to může být? Projít uličkou, postavit se vedle družiček a družbů, nezírat na Annie, projít uličkou zase zpátky. Nešlo o žádnou složitou taneční choreografii nebo něco podobného. Logan vypadal, jako by se nejradši někam vypařil, a kdyby se ho pokusili přimět k nějakým složitým krokům v uličce, hrozilo, že se zhroutí úplně.

Mac prošel mezi převážně prázdnými židlemi a postavil se na místo mezi Noahem a Bennettem. V prvních dvou řadách seděl několik členů rodiny. Mac tiše pozdravil Loganovy prarodiče, Estelle a Henryho.

„Bezva," řekla Kira, stále napůl v roli družičky a napůl v roli svatební koordinátorky. „Teď půjdu já, Annie a Hazel. A pak samozřejmě hvězda dne, nevěsta." Jeanie se usmála na Logana a ten najednou vypadal, jako by byl připravený předvést one-man show, kdyby ho o to požádala.

„Nezapomeňte, že nesmíte jít moc rychle," poučila je Kira. „A držte květiny takhle dole."

Všechny ženy napodobily Kiřinu pozici se svými imaginárními kyticemi, o kterých se Mac domníval, že budou v neděli během opravdového obřadu skutečné.

„Všechny ty roky, kdy chodila na benefiční akce svojí matky, se evidentně vyplatily," zašeptal Bennett.

Byla to pravda. Kira zjevně věděla, jak pro tak velkou událost zvládnout koordinaci lidí, přípravu prostoru na akci i logistiku. A to vše s úsměvem.

„Je hustá," poznamenal Mac s tichým smíchem. „Odvedla tady skvělou práci."

„Jo, chlape. Maká fakt tvrdě." Bennettův hlas zněl hrdě. Mac si vzpomněl, jak by mluvil o Anniině pekárně, kdyby mu to dovolila. Jak to někdy dělal, když nebyla poblíž. Od malého stánku na vánočním trhu před jedenácti lety ušla tedy pořádně dlouhý kus cesty.

„Žádné povídání během obřadu," pokárala je Kira a Bennettovi věnovala koketní úsměv.

„Promiň, zlato."

„To je v pořádku. Jeanie, tvůj táta dorazí až na samotný obřad, ale dneska můžeš jít sama."

Jeanie přikývla a družičky se vydaly na cestu uličkou.

Šly jedna za druhou – Kira, Annie, Hazel a Jeanie, ale Mac nemohl spustit zrak právě z Annie. Příběh jeho života od té doby, co se sem vrátil. Vždycky měl oči jen a jen pro ni.

Annie se na něj mračila. Annie se na něj zlobila. Annie funěla a vzdychala a občas, když měl štěstí, na něj křičela. A protože byl svým způsobem masochista, stále toužil být v její blízkosti.

Nebyl si jistý, co budou mít družičky ve svatební den na sobě, ale dnes měla Annie krémový svetr a tmavé džíny. Blonďaté vlasy si jako obvykle stáhla do culíku. Na tvářích se jí objevil lehký ruměnec a jiskra v jejích očích prozrazovala, že ji svatba přátel dojímá už teď.

Mac většinu nácviku svatebního obřadu ani neslyšel. Byl příliš

zaneprázdněn myšlenkami na jiné Vánoce. Na jediné Vánoce, kdy mu Annie dovolila, aby ji držel v náručí. Kdy se na něj usmála, jako by nebyl prokletím její existence. Upřímně řečeno, tak krásné Vánoce ještě nikdy nezažil. Což bylo tak ubohé, že si to sotva dokázal přiznat.

Tolikrát se snažil na Annie zapomenout, snažil se ji vymazat ze své paměti, nahradit ji jinými ženami. Ale nikdy to nefungovalo. Nikdo se nemohl vyrovnat vzpomínce na ni, na ty jedny dokonalé Vánoce. Mac doufal, že až Annie zase uvidí, zjistí, že si tehdy, vzhledem ke svému mládí, vzpomínky na ni prostě zveličil. Jenže pak, když ji znovu potkal, uvědomil si, že je stejně dokonalá, jak si ji pamatoval.

A to ho štvalo.

Bylo na nic, že ani léta neubrala nic z jejího lesku, že byla stále stejně nadšená, laskavá a pracovitá jako dřív. Do všeho, co dělala, se pořád vrhala s vervou, celým svým srdcem. Stále byla tou krásnou, nadprůměrně úspěšnou ženou, kterou znal před všemi těmi lety. A teď tu uvízl, nucen obdivovat ji v celé její kráse a předstírat, že tím netrpí jako zvíře.

Jeanie a Logan k radosti malého davu nacvičovali první manželský polibek, přičemž jejich kamarádi jásali tak hlasitě, že to Maca vytrhlo ze zamyšlení. Když se páry seřadily, aby společně prošly uličkou zpět, na něj pochopitelně vyšla právě Annie. Nabídl jí rámě a ona je neochotně přijala.

„Moc ti to sluší," pošeptal jí do ucha, zatímco kráčeli uličkou.

„Macu, nech toho."

„Annie, já jen…"

„Řekla jsem, ať toho necháš," odsekla. „Jsem z té svatby už tak

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Pekárna s vůní zázvoru**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.